

stigste Maade og navnlig lægge dennes Fremstilling til Grund for Paakendelsen. — Retten kan opfordre en Part til at *fremlægge Situationskort*, Stamtavler, Grundrids, Tegninger og andre lignende Anskueligheden befordrende Midler eller tilvejebringe Syn eller Skøn, naar Sagen ikke uden dette kan bedømmes med tilstrækkelig Sikkerhed. — Dersom Retten, *efter at Optagelse* til Dom er sket, finder Grund til at stille Spørgsmaal til Parterne eller til, at der rettes yderligere Spørgsmaal til afhørte Parter, Vidner eller Syns- og Skønsmand eller til, at der indhentes Syn eller Skøn, kan den under Angivelse af Øjemedet indkalde Parterne til et Møde, i hvilket Spørgsmaalene begæres besvarede, eller Parterne opfordres til snarest muligt at foretage det fornødne til at fremskaffe Besvarelsen, Synet eller Skønnet. — Antager Retten, at der er Omstændigheder til Stede, som kan medføre *Afvisning. ex officio*, kan den standse Forhandlingen og opfordre Parterne til at erklære sig over Afvisningsspørgsmaalet. — Retten kan bestemme at flere for den svævende Retssager imellem de samme Parter skal forhandles i *Forbindelse med hverandre*. — Sagsøgte er berettiget til, uden Kontrasøgmaal, at fremsætte *Modfordringer*, for saa vidt som disse enten har fælles Oprindelse med Hovedfordringen eller dog er udjævnlig (komputable) med dem. Der kan gives selvstændig Dom for Modfordringen. — Endvidere mærkes den Dommeren i Underretssager tillagte *Vejledningspligt*, se ndfr. pag. 137. — I øvrigt fastslaar Loven følgende *Hovedgrundsætninger* for Proceduren og Rettens Stilling dertil: Enhver af *Parterne* skal være pligtig bestemt og utvetydig at *angive de Kendsgerninger*, paa hvilke han støtter sine Paastande, saavel som bestemt og utvetydig at erklære sig over de af Modparten anførte Kendsgerninger og de af denne til ham stillede Opfordringer, hvortil føjes, at »om en ikke særskilt og udtrykkelig benægtet Kendsgerning skal anses indrømmet eller bestridt, og hvilken Virkning Undladelse af behørig at besvare en Opfordring medfører, *afgør Retten efter et Skøn over Forhandlingerne i det hele*«. Afgørelsen i Sagen træffes „*paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen*“. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgør Retten »i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den